

leden 1984

Informační bulletin č. 1/84

P L E S 8 4

PROSÍME: Letos popatnácté zveme Vás, Vaše přátele a známé na náš ples. Prosíme-li o hojnou účast, není to pouze v zájmu hospodářského úspěchu. Basilejský krajanský ples není žádná běžná taneční zábava a není taky žádná snobská přehlídka toho, jak jsme se tu za těch x let zmohli, přesto, že se koná v hotelu Hilton. Během doby se ples stal neodmyslitelnou tradicí v životě české a slovenské obce, pojítkem k udržení její existence.

VOLÁME: Nebuďte "zapadlí vlastenci", přijďte si zatancovat a pobavit se se známými, které jste možná už bůhvíjak dlouho neviděli. Vzbudte zájem u svých dětí a přiveďte i své švýcarské a jiné přátele.

RADÍME: Využijte výhod předprodeje, protože máte možnost vybrat si místo podle plánu. Pokud objednáváte vstupenky složenkou, uveďte na zadní straně přesně druh a počet vstupenek, resp. i další přání. Peníze musí být odeslány nejpozději do pátku 20. ledna.

UPOZORŇUJEME: S pozvánkami rozesíláme dvě složenky, ale jenom jedna z nich je pro objednání vstupenek. Má na zadní straně příslušné razítko. Druhá složenka je určena pro placení členských příspěvků spolku DOMOV, pro předplatné bulletinu a pro případné jednorázové peněžní dary.

PŘIPOMÍNÁME: Roční členský příspěvek pro jednotlivce je 20,- fr., pro manželský pár 30,- fr., předplatné bulletinu 10,- fr., toto se týká pouze nečlenů, členové dostávají bulletin zdarma.

TĚŠÍME SE na shledanou a přejeme příjemnou zábavu! Plesový výbor.

P.S. Byli byste tak hodní a udělali našemu plesu trochu ústní reklamy v kruhu známých, kteří možná naši pozvánku nedostali, protože nemáme jejich adresu?

Ó, řeči mateřská.....

Ten název je už vlastně archaismus. A nejen tady, ale i v Československu, kde by byl příležitější výraz: řeč babičkovská, řeč školiček i škol, prostě řeč dětských úschoven.

Ať mě někdo zatratí a prokleje do desátého kolena, když prohlásím, že nejsem patriot. Neslízím nad obrazem Hradčan, což si o mně zřejmě myslí všichni mí známí a hojně mě jimi /Hradčany/ zásobují. Jsem prostě doma tam, kde mám své čtyři stěny a při zazvonění u dveří zachovávám klid. Jsem jen prostý obyvatel zeměkoule o niž se v poslední době začínám trochu strachovat. Došla jsem už tak daleko, že mám dojem, že ani netoužím po osobním pohledu na krásy naší metropole, obávám se, že bych s lidmi nemohla mluvit tak, jak mi zobák narostl a jak jsem si už zvykla. Chápu, že mnoho lidí touží navštívit vlast, z níž třeba radostně prchali. Teď by jim snad dělalo dobře pochlubit se tím, co mezitím dokázali. Ani tento důvod nemám, nemám ani norkový kožich, ani auto a valutami neoplývám. Snad se ve mně uzavřela jedna rána, kterou nechci jítřit. Ta nechut se samozřejmě netýká mých skutečných přátel, které postrádám neskonale, leč s těmi bych se patrně ani setkat nemohla, aby kvůli mně neměli ještě víc potíží, než mají.

A tak mi zbývá styk s novými přáteli a známými, poznamenanými rovněž exulantským údělem. Znáám jich dost a právě z tohoto nového společenství počíná ve mně doutnat jakási nepatrná jiskřička vlastenecká. Někdy mi to připadá jako v onom výjimečně podařeném švýcarském filmu "Schweizermacher": mladí manželé, oba Češi, začnou spolu v restrovaném okamžiku, kdy si myslí, že neposlouchám, mluvit plynou němečinou. Má neter, dítě českých rodičů, ovládá - patrně z naléhavé potřeby - jediné české slovo: kapesník. Mnoho rodičů se před dětmi snaží mluvit jen německy, nebo švýcarsky /umí-li/, aby dítě byla důstojnými členy nové domoviny. Chápu pláč a lítost pražské babičky, kterou hnala touha po dětech a vnucích až do Ameriky, jen aby zjistila, že nikomu z nich nerozumí. Babička se utápěla v slzách, zatímco dědeček nepřestával nadávat na nezvyklou stravu, postrádající knedlíky a bůček.

Nic se tedy nemá přehánět, ani ta asimilace ne. I ve smíšených manželstvích není na škodu, když děti ovládají hned od malička dvě řeči, myslím, že je mnoho těch, kterým česká mateřština přinesla i mnoho prospěchu a lehkosti naučit se jiným slovanským jazykům. Škoda z toho nikdy vzniknout nemůže, když někdo pak v dospělém věku lehce překládá polské, či litevské básníky. Znáám jednoho. Záleží ovšem na rodičích a sypu popel i na svou hlavu, neboť můj vnuk dovede říci jen jedno slovo: kytíčka. I přes tu poezii je to málo, ale víc jsem nesvedla za oněch řídkých návštěv, bez pomoci mateřské.

Jak jsem už pravila, nejsem patriot a "Hradčany" mě nestrhávají k pláči. Ale přesto je mi něčeho líto. Snad to dělá ta jiskřička...

Převzali jsme ze Zpravodaje č. 12/83, autorka Z. Neumannová, pro ty rodiče, kteří náhodou Zpravodaj neodebírají.

X O X O X O X O X O X

MUDr. Milan Sedláček, odborný lékař chorob očních, zahájil praxi v Basileji, Untere Rebgasse 22, tel. 33 65 33. Přijímání pacientů po telefonické dohodě.

O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O

Potřebujete ohlídat děti? Obrátte se na pí Marii Červenou, Basel, Landskronstr. 69, tel. 43 41 19.

- - - - -